Ad Lib. III.

LXXV. Ab inteſtato primo ordine ſuccedunt deſcendentes in capita; ſi omnes ſint ex eodem immediato ſtipite, alias in ſtirpes, idque in infinitum.

LXXVI. In ſucceſſione aſcendentium non tenet jus repræſentationis, hinc aſcendentes gradu proximiores excluſis remotioribus, ſi ſoli ſint, in lineas, ſi cum fratribus germanis concurrant, in capita ſuccedunt.

LXXVII. In ſucceſſione collateralium ultra fratrum filios non tenet jus repræſentationis, neque duplicitas vinculi.

LXXVIII. Hodiè ex quacunque conventione licet nec certum nomen, nec aliam præter conventionem cauſam habeat, actio datur.

LXXIX. In mutuo pecuniario reſtituendo non ad tempus ſolutionis, ſed contractûs reſpiciendum eſt.

LXXX. Dolus in omni contractu eſt præſtandus; caſus fortuitus in nullo, niſi debitori præter caſum fortuitum quid aliud objici poſſit.

LXXXI. In commodato non minùs, quam in locatione ob propriam neceſſitatem Dominus rem revocare poteſt.

LXXXII. Depoſitum in regulare & irregulare non ſine effectu dividitur.

LXXXIII. Etiam ſola conventione pignus contrahitur, ſed ut naſcatur actio pignoratitia, traditionem intervenire oportet.

LXXXIV. Ex Conditionali ſtipulatione ipſa ſpes in hæredes transmittitur, ſi priùs, quam exiſtat conditio, mors interveniat; quod ſecus eſt in legatis.

LXXXV. Licet fidejuſſio ſit acceſſio obligationis principalis, fidejuſſorem tamen magis quam principalem obligari nil vetat.

LXXXVI. Beneficium diviſionis fidejuſſoribus non ipſo jure, ſed tantum ope exceptionis tribuitur.

LXXXVII. Rei venditæ periculum ſtatim ad Emptorem pertinet; dominium verò nonniſi traditio ſupervenerit, in Emptorem tranſit.

LXXXIII. Exceptio non numeratæ pecuniæ poſt biennium quidem opponi poteſt, aſt quem favorem biennium tribuit, hunc lapſus biennii adimit.

LXXXIX. Non uti conductori mercedis, ita ſimiliter Emphyteutæ remiſſio canonis in caſu inſolitæ ſterilitatis præſtanda eſt.

LXXXX Unius è Sociis renuntiatione Societas ſolvitur, quamvis Socii ab initio convenerint, ut in perpetuum duraret.

LXXXXI. Proprium mandati eſt, quod morte tam mandantis, quam mandatarii extinguatur, interdum tamen mandatario poſt mortem mandantis implent; mandatum ex bono & æquo actio datur.

LXXXXII. Hæres proprie ex quaſi contractu obligatur legatariis & fideicommiſſariis, non item creditoribus hæreditariis.

LXXXXIII. Indebitum errore ſolutum, ſi nulla interceſſerit obligatio vel naturalis vel civilis, repeti poteſt, ubi tamen diſtinguendum inter errorem facti & juris.

Ad Lib. IV.

LXXXIV. Furtum & Rapinam romani ad delicta privata referebant; undè ab initio ordinariè ex illis non niſi civiliter agebatur.

LXXXXV. Ob quamcunque damnificantis culpam ex lege aquiliâ agi poteſt, nec opus eſt diſtinguere inter diverſa legis aquiliæ capita.

LXXXXVI. An actio ſit realis vel perſonalis non ex materiâ, ſed cauſa efficiente, ſeu jure, unde actio in rem & perſonam naſcitur, eſt dijudicandum.

LXXXXVII. Actio in rem ſcripta ex origine ſua perſonalis eſt, licet in effectu quodammodo actioni reali æquiparari poſſit.

LXXXXVIII. Duas actiones ex uno eodemque negotio oriri non implicat, cumulari verò non poſſunt, niſi tendant ad diverſum.

LXXXXIX. Non ſine effectu inter actiones civiles & prætorias olim diſtinguebatur, non tamen omnes actiones, quæ edicto Prætoris proponebantur, etiam prætoriæ erant.

C. Quia pœnæ pecuniariæ, quæ de jure romano privatis Litigatoribus applicabantur, exoleverunt, & ſolus fiſcus pœnas ob vindictam publicam perſequitur judicio criminali, actiones olim in duplum, triplum, vel quadruplum conceptæ, in ſimplum hodie conceduntur.

CI. Filius familias mutuam levando pecuniam nequidem naturaliter, ſi vero cum minore concurrat, etiam civiliter ad reſtitutionem obligatur.

CII. Interdicta in pluribus ab actionibus differunt, & ad remedia realia rectius referuntur.

CIII. Victus in lite, niſi juſtam cauſam litigandi habuerit, in expenſas condemnatur.

CIV. Aliud eſt officium jus dicentis, aliud Judicis, Judex ſecundum leges, acta, & probata, non verò de legibus, & ſecundum ſuam conſcientiam debet judicare.